

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència](#) de 29 d'abril de 2021, de la Sala primera del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en la qual es planteja una qüestió prejudicial per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem d'Alemanya sobre l'abast del principi de reconeixement recíproc dels permisos de conducció recollit en la Directiva 2006/126/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 20 de desembre de 2006, sobre permisos de conducció.

El litigi es planteja perquè un ciutadà de nacionalitat alemanya que té la seva residència habitual a Espanya és titular, des de l'any 1992, d'un permís de conducció espanyol (categories A i B); a qui, per haver circulat a Alemanya en estat d'embriaguesa, se'l va privar del permís de conducció i se'l va prohibir durant catorze mesos sol·licitar-ne un nou permís. Durant aquest període de prohibició i un cop finalitzat, les autoritats espanyoles li van renovar el permís de conducció.

L'interessat va presentar a Alemanya una sol·licitud perquè li reconegués la validesa del permís de conducció expedit a Espanya; sol·licitud que va ser denegada.

El TJUE assenyala que un estat membre pot, a causa de la conducta infractora en el seu territori, negar-se a reconèixer la validesa del permís de conducció i establir les condicions a què s'ha de sotmetre el titular per recuperar el seu dret a conduir en el seu territori i que la simple renovació d'un permís de conducció no pot assimilar-se a l'expedició d'un nou permís de conducció ja que la Directiva abans esmentada no obliga els estats membres dur a terme, en el moment de la renovació, un examen de les normes mínimes que estableix la pròpia Directiva en relació amb els aptituds físiques i mentals per a la conducció.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

2. [Sentència](#) 125/2013, de 23 de maig, de la Sala Primera del Tribunal Constitucional, dictada en el recurs d'empara constitucional núm. 2823/2013, per la qual s'anul·la l'acord del Ple de l'Ajuntament de Cudillero (Astúries) en què es nomenava alcalde a Ignacio F.D.

L'alt tribunal, per majoria, precisa que la interpretació constitucional dels requisits que el legislador va establir per ser alcalde en el supòsit que la persona elegida no

Àrea de Presidència
Secretaria General

figurés en les llistes electorals és clara i, per tant, “només pot ser-ho, qui va obtenir la legitimació a les urnes per la seva integració en una de les llistes electorals concurrents a les eleccions municipals”.

El senyor Gabriel López Fernández, alcalde socialista de l'Ajuntament de Cudillero, va presentar la seva renúncia al càrrec d'alcalde i a la seva acta de regidor l'11 de gener de 2013. La resta de candidats i suplents de la llista electoral del PSOE van formular la seva renúncia anticipada a cobrir la vacant de regidor per la qual cosa l'executiva local del PSOE va proposar la designació del senyor Ignacio Fernández Diez.

Totes les renúncies formulades en un termini de menys de 15 dies esgrimien arguments com “motius personal o motius d'incompatibilitat”, i fins i tot alguns no van esgrimir cap motiu.

L'Ajuntament de Cudillero va celebrar el 27 de març de 2013 un Ple extraordinari per elegir el nou alcalde/essa i donat que tots els candidats i suplents de la llista electoral del PSOE havien renunciat anticipadament a la candidatura de l'alcaldia, va ser elegit alcalde el senyor Ignacio Fernández Diez per vuit vots a favor d'aquest davant tres que va obtenir el candidat del PP i dos que va obtenir el candidat de Foro Asturias Ciudadanos.

La sentència analitza el recurs presentat pel partit polític Foro Asturias Ciudadanos i pels seus dos regidors contra la proclamació com alcalde de l'esmentat Ajuntament del senyor Fernández Diez, qui no havia concorregut a les eleccions municipals de 2011 en la llista electoral del PSOE.

El fet que hagués entrat a formar part de l'Ajuntament en substitució de l'anterior alcalde i regidor després de la renúncia a aquests càrrecs constitueix per a Foro Asturias Ciudadanos una vulneració del contingut constitucional de l'article 23.1 de la CE, quant al dret a la participació política, i del dret a accedir en condicions d'igualtat als càrrecs públics de l'article 23.2 de la CE, en la mesura que es nomena alcalde a una persona que no compleix amb els requisits legalment establerts.

La sentència recull que, d'acord amb la LOREG, per ser elegit alcalde d'un municipi de més de 250 habitants “poden ser candidats tots els regidors que encapçalin les seves corresponents llistes”; per la qual cosa, aquest requisit legal permet identificar l'exigència d'un plus de representativitat en la persona que va presentar la seva candidatura a l'alcaldia, vinculant la voluntat del cos electoral expressada a les urnes amb la candidatura a l'alcaldia en exigir que s'han de postular com a candidats

aquells que encapçalin les llistes electoral que hagin obtingut representació en els corresponents consistoris.

La sentència deixa clar que no pot entendre's que una persona que no hagi concorregut a les eleccions municipals compleixi amb els requisits legalment establerts per ser alcalde perquè la LOREG exigeix expressament la inclusió en la llista electoral de qui es proposa com a candidat a l'alcaldia, el que exclou a qui no va concórrer a les eleccions.

La sentència no qüestiona la forma en què el senyor Fernández Díez va accedir al seu càrrec de regidor, sinó el seu nomenament com a alcalde ja que el seu nom no apareixia en cap llista electoral i entén que amb el seu nomenament s'estaria alterant greument la voluntat del cos electoral i, en conseqüència, viciant la relació representativa entre el conjunt dels ciutadans i els òrgans representatius.

La sentència consta d'un vot particular que considera que si l'article 182.2 de la LOREG estableix que "si no queden candidats o suplents a nomenar, les vacants seran cobertes per qualsevol ciutadà major d'edat que no estigui incurs en causa d'inelegibilitat", entén que qualsevol d'ells, un cop adquirida la condició de regidor pot ser candidat a l'alcaldia i nomenat alcalde si obté els vots necessaris per a això (la majoria absoluta del nombre legal de membres de la corporació).

3. [Sentència](#) de la Sala segona del Tribunal Constitucional dictada en el recurs d'empara 827/2011, d'11 de febrer de 2013, que anul·la una sanció de trànsit imposada per l'Ajuntament de Madrid en considerar que el recurrent va donar una resposta "congruent" davant el requeriment del consistori perquè identifiqués el conductor que viatjava en el vehicle quan suposadament es va cometre la infracció, ja que el recurrent va comunicar el nom i els dos cognoms del conductor, encara que no portés el DNI o el permís de circulació del conductor, unes dades sense les quals l'Administració, entén el TC, no pot dirigir eventualment un procés sancionador ja que en el moment de cometre's la presumpta infracció de trànsit, la Llei no exigia expressament que es facilitessin dades concretes com és el DNI o el permís de circulació i entén que proporcionar les dades del nom i els dos cognoms del conductor suposa una resposta congruent amb el deure d'identificar el conductor imposat per la Llei de seguretat vial i resulta suficient amb l'exigència legal que és "permetre a l'Administració dirigir eventualment un procediment sancionador contra aquesta persona".

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. Interlocutòria de 5 de maig de 2021, per la qual s'adopten els acords per aplicar la reforma legal sobre recursos i escurçament dels terminis en matèria de mesures administratives adoptades per a la lluita contra la COVID-19, establertes en l'article 15 de l'RDL 8/2021.
5. [Sentència](#) núm. 456/2021, de 26 de març, que resol un recurs de cassació d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència.

El TS resol el recurs de cassació interposat per una mercantil contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ del País Basc interposat pel recurrent contra la resolució del Tribunal Administratiu Foral de Recursos Contractuals per manca de legitimació activa ja que va ser interposat per una de les dues societats mercantils que formaven una UTE i no per les dues.

El TS assenyala que la qüestió que revesteix interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència és determinar si les entitats que signen una unió temporal d'empreses ostenten individualment legitimació activa per interposar recurs especial en matèria de contractació i, en el cas de ser així, si davant el desistiment d'alguna o algunes de les empreses que integren la UTE pot l'altra o altres empreses prosseguir amb el recurs especial en matèria de contractació, amb les conseqüències que d'això es deriven per a la relació principal.

El TS dictamina que quan es reclama individualment per una empresa integrada en una UTE cal distingir entre el supòsit que l'empresa sol·liciti l'adjudicació del contracte per a la UTE i el supòsit que allò que reclama és la recuperació de danys o evitar pèrdues, ja que en el primer cas no té legitimació activa, però en el segon cas sí.

6. [Sentència](#) núm. 504/2021, de 14 d'abril, que resol un recurs de cassació d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència sobre si la renúncia a la percepció d'interessos, efectuada per un proveïdor per acollir-se al mecanisme extraordinari de finançament per a pagaments a proveïdors de les entitats locals, previst en el RDL 4/2012, de 24 de febrer, vincula en tot cas a qui la realitza pel simple fet d'haver-se acollit a aquest mecanisme extraordinari, sense tenir en compte les seves circumstàncies particulars.

El TS assenyala que, com ja s'havia pronunciat en sentències anteriors, la renúncia de la percepció d'interessos, efectuada per un contractista per acollir-se al sistema extraordinari de pagament per part de les entitats locals i regulat pel RDL 4/2012, de 24 de febrer, és conforme a la Directiva 2011/7/UE i el vincula.

Però, d'acord amb la sentència del TJUE de 16 de febrer de 2017, perquè produeixi aquest efecte la renúncia ha de ser lliure i consentida; circumstàncies que han de comprovar-se pel jutjat o pel tribunal atenent a les circumstàncies particulars, tant jurídiques com de fet, que s'al·leguin en el procés judicial.

7. [Sentència](#) núm. 555/2021, de 26 d'abril, que avala, en aplicació d'una recent sentència del TJUE, la taxa municipal per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local per part de les companyies que actuen en el sector de la telefonia fixa o d'internet.

El TS fixa la doctrina en el sentit d'establir que les limitacions que per a la potestat tributària dels estats membres de la UE es deriven dels articles 12 i 13 de la Directiva 2002/20/CE, del Parlament i del Consell, de 7 de març de 2002, relativa a les autoritzacions de xarxes i serveis de telecomunicacions, tal com ha establert la Sala quarta del TJUE el 27 de gener de 2021, Orange no regeix per a la taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local exigida a les companyies que actuen en el sector de la telefonia fixa i dels serveis d'internet, tant si aquestes són titulars de xarxes o infraestructures utilitzades com si són titulars d'un dret d'ús, accés o interconnexió a aquestes".

En aplicació de l'esmentada sentència. El TS ha notificat diverses sentències en les quals s'estimen els recursos interposats pels ajuntaments de Pamplona, Alacant, Salamanca, Mataró i Alcobendas en relació amb les liquidacions de les taxes que van ser impugnades per la companyia de telefonia Orange.

8. [Sentència](#) núm. 435/2021, de 24 de març, que desestima el recurs interposat per la mercantil SBD Lloguer Social, SA contra la Resolució del TEAR de Catalunya de 21 d'abril de 2016 que, alhora, va desestimar la reclamació econòmica administrativa formulada per la recurrent contra el complement de liquidació de l'ITPAJD ja que no reconeix l'exempció continguda en l'article 45.I.B.12 del TRLITPAJD, referent a l'augment del capital social efectuat per la recurrent, que tenia com a únic objecte dotar la societat de mitjans per continuar amb l'activitat de promoció i construcció d'edificis de protecció oficial amb recursos propis.

El TS entén que no és viable dita exempció ja que l'esmentada societat també es dedica a construir habitatges en règim diferent.

Àrea de Presidència
Secretaria General

9. [Sentència](#) núm. 445/2021, de 25 de març, dictada per la Secció tercera de la Sala Contenciosa Administrativa en el recurs de cassació d'interès cassacional que va interposar el sindicat UGT de Castilla-La Mancha contra diverses resolucions de la Secretaria General de la Conselleria d'Economia, Empresa i Ocupació que resol el recurs de reposició contra la resolució del mateix òrgan administratiu per la qual es va acordar el reintegrament d'una quantitat d'una subvenció atorgada a dit sindicat.

La sentència declara:

- a) Que un cop el beneficiari d'una subvenció presenta la documentació justificativa de la subvenció, la labor de comprovació o verificació duta a terme per l'Administració no constitueix un procediment autònom.
 - b) Que no es pot confondre, per tractar-se de procediments distints, la comprovació o verificació de la documentació presentada amb el procediment de reintegrament i que aquest és només una de les possibilitats que pot resultar de les tasques de comprovació o verificació de la documentació presentada en una determinada subvenció; i això ho corrobora la pròpia sistemàtica de la LGS en l'article dedicat a la comprovació en el capítol relatiu al procediment de gestió i justificació de la subvenció, mentre que el reintegrament està inclòs en el títol II de l'esmentada Llei.
 - c) Que tampoc pot confondre's el procediment de comprovació i verificació de la documentació presentada que és tasca pròpia de l'Administració concedent amb el control financer de la subvenció que correspon a la Intervenció General.
 - d) Que l'article 42 de la LGS es refereix al termini màxim per a resoldre el procediment de reintegrament i l'article 49.7 al termini màxim de duració de les actuacions del control financer, però ni un ni l'altre resulten d'aplicació en les actuacions de comprovació i liquidació de les subvencions.
 - e) Que les actuacions de comprovació i verificació no constitueixen un procediment autònom sinó tràmits del procediment administratiu general d'atorgament, gestió i liquidació de la subvenció, per la qual cosa la caducitat serà d'aquest i no hi ha una caducitat expressa per a les tasques de verificació i comprovació ja que no és un procediment autònom del procediment general.
10. [Sentència](#) núm. 528/2021, de 19 d'abril de 2021, , que estima parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per la Comunitat Autònoma de Castilla y León per les liquidacions de l'IVA de l'exercici econòmic de 2017 després de l'entrada en vigor de l'RD 596/2016, de 2 de desembre, i ha condemnat l'Administració general

de l'Estat a abonar a la Comunitat Autònoma de Castilla i León la compensació que correspon amb la fixació de l'import en execució de sentència.

11. [Sentència](#) núm. 530/2021, de 20 d'abril, de la Secció quarta de la Sala Contenciosa Administrativa, dictada en el recurs de cassació d'interès cassacional interposat per la Junta de Castilla – La Mancha contra la sentència de la Secció segona de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Castilla – La Mancha per la qual es va estimar el recurs d'apel·lació referent al cessament d'una funcionària que ocupava un lloc de treball de cap de servei al qual havia accedit pel sistema de lliure designació.

La sentència del TS declara l'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència en referència a determinar quin és el contingut del deure de motivació exigible en les resolucions administratives per les quals s'acorda el cessament del funcionaris en llocs de lliure designació i, per tant, la doctrina jurisprudencial sobre l'article 80.4 del TREBEP i, en tal sentit, estableix:

- a) Atès que l'article 80.4 de l'EBEP estableix que “els funcionaris que desenvolupen llocs de treball poden ser cessats discrecionalment” i que l'article 58.1 del RD 364/1995 afegeix que “la motivació d'aquesta resolució es refereix a la competència per adoptar-la”, el TS assenyala que no hi ha discussió possible que en tot acte discrecional la motivació no només és imprescindible, tal com assenyala l'article 35.1.i) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, sinó que no pot limitar-se a la competència.
- b) Que la motivació ha de comprendre els fets i els fonaments de dret i explicar les raons que han dut al cessament de lliure designació de manera suficient perquè se sàpiga perquè se'l cessa i pugui defensar-se d'aquesta decisió.
- c) Atès que la idoneïtat que decideix el nomenament per lliure designació s'ha de definir per elements objectius, els determinants dels trets del lloc de treball i de les condicions de qui sigui finalment nomenat per desenvolupar-lo, les quals han de guardar necessàriament relació directa amb el contingut funcional d'aquell i respondre a les consideracions de mèrit i capacitat referida a aquesta comesa i a més, operen en un context d'igualtat i publicitat, tal com exigeix l'article 78 del TREBEP ja que no s'ha d'oblidar que es tracta d'un procediment de provisió del lloc de treball de funcionaris de carrera.
- d) No es tracta de la mera confiança personal; la idoneïtat en què pensa la Llei és una altra cosa, té caràcter professional, diu relació a la capacitat per assumir la responsabilitat que entranya el desenvolupament del lloc de treball i és la que ofereix el fonament que, dins d'aquests marges, pot fer lliurement l'òrgan competent. La motivació necessària a l'hora de fer el nomenament ha de ser la

que ha fixat la jurisprudència, entre altres, la STS 1198/2019 i STS 721/2020 (recurs cassació 1195/2018).

- e) La motivació per al cessament ha de situar-se en el mateix pla i ha de comprendre les raons per les quals qui acorda el cessament entén que el titular del lloc de treball de lliure designació no es idoni per seguir desenvolupant-lo. Essent cert que el funcionari no té un dret incondicional a romandre en un lloc de treball de lliure designació, si li assisteix l'interès legítim a romandre-hi al marge de les prescripcions legals i, en particular, té dret a què se li expliquin les raons per les quals se'l cessa de manera que pugui rebatre-les. Aquestes decisions són inseparables de la decisió i no pot consistir en el mer criteri del titular de l'òrgan competent o en el fet que sigui substituït per un altre. Han de comptar amb un fonament material, bé de caràcter objectiu, vinculat a les exigències del lloc de treball, del seu contingut, o bé de caràcter subjectiu, lligat al seu desenvolupament pel cessat o d'una o altra naturalesa, però suficient en tot cas per determinar de manera imperceptible la inadequació o la no idoneïtat sobrevinguda del seu titular.

SALA PENAL

12. [Sentència](#) núm. 312/2021, del 13 d'abril de 2021, de la Sala segona del Tribunal Suprem, que fixa la doctrina conforme a la qual el dret de la defensa a conèixer el contingut de les actuacions exclou la investigació policial realitzada abans de l'inici del procediment judicial i assenyala que només són susceptibles a reclamar-se aquestes investigacions de la policia quan la defensa presenti indicis sobre la concurrència de circumstàncies que poden afectar la validesa de la prova obrant en l'expedient o quan pugui influir en la seva qualitat, credibilitat o força incriminatòria.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

13. Sentència núm. 227/2021, de 22 d'abril, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**, que resol un recurs contenciós administratiu interposat per l'Ajuntament de Móstoles contra la Sentència dictada per un Jutjat Contenciós de Madrid en el recurs interposat per l'antic director d'Hisenda, Transport i Mobilitat de l'Ajuntament de Móstoles contra el Decret de l'Alcaldia del mateix Ajuntament, de 13 de març de 2019, pel qual es va acordar el seu cessament sota la motivació que s'havia perdut la confiança, ja que la relació que mantenia amb l'Ajuntament era de personal eventual.

Atès que en la Sentència del Jutjat Contenciós es va acordar declarar nul de ple dret dit cessament i, a més, reconèixer a l'interessat el dret a ser indemnitzat en la quantitat de 8.000 euros amb càrrec a l'Ajuntament de Móstoles.

En el context cal tenir en compte que l'interessat, junt amb un altre treballador, van presentar un escrit davant la Fiscalia en què relatava uns fets de diverses adjudicacions de contractes públics, vulnerant els principis de publicitat, igualtat, transparència i eficàcia i que havien pogut causar un perjudici econòmic a l'Ajuntament. Aquesta denúncia va provocar unes diligències prèvies contra autoritats i funcionaris municipals per presumptes delictes de prevaricació, malversació de fons públics, frau i falsedat documental.

La sentència del TSJ de Madrid confirma la Sentència d'instància i realitza una sèrie de manifestacions respecte al dret de la garantia de la indemnització, com manifestació del dret a la tutela judicial efectiva que protegeix els empleats que exerciten accions judicials en la tutela dels seus drets de les represàlies que l'Administració o les empreses puguin adoptar per tal motiu.

El Tribunal assenyala que el fet que no existeixi una regulació legal específica de la garantia de la indemnització no impedeix que aquesta figura pugui ser objecte d'un tractament i desenvolupament per la doctrina constitucional, ja que la mateixa està connectada amb el dret a una tutela judicial efectiva, citant a aquests efectes la doctrina consolidada del TC en relació amb el dret a una tutela judicial efectiva.

A més, afegim que la garantia de la indemnització es predica també del personal eventual de les administracions públiques, ja que entén que en els llocs de treball de lliure designació amb la correlativa llibertat de cessament és una facultat que queda limitada al respecte dels drets fonamentals.